

Sygn. akt I ACa 1551/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Kowacz-Braun SSA Barbara Górczanowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Lech

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko B. O. i M. O.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 27 maja 2013 r. sygn. akt I C 2250/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki na rzecz pozwanej B. O. kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych), a na rzecz pozwanego M. O. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I ACa 1551/13

UZASADNIENIE

Powódka J. S. – w ostatecznie sprecyzowanym pozwie skierowanym przeciwko pozwanym B. O. i M. O. wniosła o zasądzenie od pozwanych solidarnie na jej rzecz kwoty 194.816,80 zł z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 24.743,20 zł – liczonymi od dnia 1 kwietnia 2001 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 25.598,52 zł – liczonymi od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 26.417,64 zł – liczonymi od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 27.474,84 zł – liczonymi od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 28.563,48 zł – liczonymi od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 29.726,76 zł – liczonymi od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 32.292,36 zł – liczonymi od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia zapłaty,

Oraz o zasądzenie od pozwanych na jej rzecz kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje roszczenie powódka wskazała, że w latach 1999-2000 prowadziła sklep odzieżowy na ul. (...) w K. w lokalu wynajętym od pozwanej B. O., z której to działalności osiągała określone dochody. Umowa najmu pomiędzy stronami miała obowiązywać do dnia 1 stycznia 2001 r., w którym to dniu zamierzała – w przypadku nieprzedłużenia umowy – opuścić lokal wraz z należącym do niej wyposażeniem oraz konfekcją damską, przy czym – jak zaznaczyła – w ostatnich dniach obowiązywania umowy spodziewała się znacznego wzrostu dochodów ze sprzedaży towaru z uwagi na okres sylwestrowy. W dniu 27 grudnia 2000 r. pozwana B. O. przy pomocy swojego syna - pozwanego M. O. – bezprawnie, niezgodnie z treścią obowiązującej strony umowy najmu, zajęła przedmiotowy lokal uniemożliwiając powódce dalsze prowadzenie działalności gospodarczej, co w konsekwencji doprowadziło do pogorszenia jej warunków życiowych. W ocenie powódki, gdyby nie zajęcie należącego do niej mienia w postaci towaru i wyposażenia sklepu, mogłaby ona w dogodnym dla siebie terminie wynająć inny dostępny na rynku lokal handlowy pod sprzedaż konfekcji damskiej oraz osiągnąć dochody pozwalające jej na godne życie. Zdaniem powódki, na skutek powyższego nie tylko utraciła ona możliwość zarobkowania, ale nadto zmuszona była ponieść istotne koszty celem dochodzenia swych praw przed Sądem, w szczególności opłacić profesjonalną pomoc prawną.

W piśmie z dnia 19 stycznia 2013 r., precyzującym pozew, powódka oświadczyła, że domaga się zasądzenia od pozwanych odszkodowania za bezprawne działania, na skutek których doznała trwałego, stałego obniżenia warunków życiowych, utraty towarów obrotowych i wyposażenia sklepowego, stanowiących podstawę prowadzenia przez nią działalności gospodarczej i zarobkowej, na skutek czego zmuszona została do długotrwałego procesu sądowego, w konsekwencji którego nie odzyskała należącego do niej mienia i zdołała wyegzekwować od pozwanej należnych jej kwot pieniężnych. Jednocześnie powódka sprecyzowała, że kwoty wyszczególnione w pozwie to kwoty średniego dochodu rocznego według lat od 2001 r. do 2007 r., które mogła zarobić, a do których poprzez bezprawne działania pozwanych – działających wspólnie i w porozumieniu – utraciła prawo. I tak w szczególności kwota 24.743,20 zł obejmuje średni dochód krajowy od dnia 1 kwietnia 2001 r. do dnia 1 stycznia 2002 r.; kwota 25.598,52 zł obejmuje średni dochód krajowy od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 1 stycznia 2003 r.; kwota 26.417,64 zł obejmuje średni dochód krajowy od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 1 stycznia 2004 r.; kwota 27.474,84 zł obejmuje średni dochód krajowy od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 1 stycznia 2005 r.; kwota 28.563,48 zł obejmuje średni dochód krajowy od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 1 stycznia 2006 r.; kwota 29.726,76 zł obejmuje średni dochód krajowy od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 1 stycznia 2007 r.; kwota 32.292,36 zł obejmuje średni dochód krajowy od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 1 stycznia 2008 r.

Pozwana B. O. wniosła o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego oraz o zasądzenie od powódki kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniając swoje stanowisko pozwana wskazała, iż powódka nie wykazała, że dalej prowadziłaby działalność gospodarczą i osiągnęłaby określonej wysokości dochody, zwłaszcza że wynajmując lokal od pozwanej przez pół roku nie uiszczała należności czynszowych. Jednocześnie pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powódki, jako związanego z prowadzoną przez strony działalnością gospodarczą oraz wynikającego z ewentualnej odpowiedzialności deliktowej.

Pozwany M. O. nie zajął jakiegokolwiek stanowiska wobec zasadności roszczenia powódki oraz nie stawił się na wyznaczony termin rozprawy. Ponadto pozwany nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności i nie składał w sprawie żadnych wyjaśnień ustnie i na piśmie.

Wyrokiem z dnia 27 maja 2013 r., zaocznym w stosunku do pozwanego M. O., Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej J. S. kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Orzeczenie powyższe sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Pozwem z dnia 8 października 2001 r., wniesionym do Sądu Okręgowego w Krakowie do sprawy o sygn. akt I C 1311/01, powódka J. S. domagała się zasądzenia od pozwanej B. O. kwoty 129.970 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 19 lipca 2001 r. do dnia zapłaty co do kwoty 91.6770 zł oraz co do kwoty 38.300 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pisma z dnia 25 czerwca 2002 r., w którym nastąpił rozszerzenia żądania pozwu o tę kwotę. Na dochodzoną kwotę złożyły się: kwota 30.000 zł z tytułu kosztów remontu poniesionego przez powódkę na lokal użytkowy, kwota 24.670 zł z tytułu utraconego przez powódkę wyposażenia sklepu, kwota 37.000 zł z tytułu równowartości towaru przywłaszczonego przez pozwaną, oraz kwota 38.300 zł jako część rozszerzona w piśmie z dnia 25 czerwca 2005 r. z tytułu wartości wyłudzonego nienależnego pozwanej czynszu. Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2005 r. Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział I Cywilny zasądził od pozwanej B. O. na rzecz powódki J. S. kwotę 36.457,56 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2002 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Kwota zasądzona tym wyrokiem stanowiła równowartość towaru zabranego przez pozwaną powódce w dniu 27 grudnia 2000 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że powódka J. S. w dniu 1 lipca 1999 r. zawarła z pozwaną B. O. umowę najmu lokalu użytkowego położonego w budynku stanowiącym współwłasność pozwanej B. O. przy ul. (...) w K.. Umowa została zawarta na czas oznaczony od dnia 1 sierpnia 1999 r. do dnia 1 stycznia 2001 r. Strony w umowie uzgodniły, że miesięczny czynsz za najem przez powódkę przedmiotowego lokalu wyniesie 200 USD, płatny w terminie do 10-ego każdego kolejno następującego po sobie miesiąca. W lokalu przy ul. (...) w K. powódka prowadziła sklep z odzieżą damską. Na mocy umowy najemca był obowiązany do utrzymywania lokalu w należyтым stanie, wykonywania wszelkich niezbędnych napraw na własny koszt, przy czym wszelkie zmiany i przeróbki w lokalu wymagały nadto pisemnej zgody wynajmującego. Po objęciu lokalu, powódka bez uzgodnienia z wynajmującą, ale za jej wiedzą przeprowadziła w sklepie remont doprowadzając go do stanu pozwalającego na prowadzenie w nim działalności gospodarczej i wyposażyła go w niezbędne sprzęty, w tym wieszaki, manekiny, przymierzalnię i lustra. Powódka wykonując remont lokalu wiedziała, że nie uzyska pieniędzy za przeprowadzone prace, jednak sądziła, że następny najemca lokalu zwróci jej poniesione na to koszty. Po przeprowadzeniu remontu przez powódkę pozwana B. O. podwyższyła powódce czynsz najmu do kwoty 1000 USD, który pobierała bez wystawiania powódce rachunków, bądź z wystawianiem rachunków opiewających na kwotę 200 USD. Płatność czynszu przez powódkę nie była dokonywana regularnie, zaś za ostatnie 3 miesiące obowiązywania umowy najmu powódka w ogóle czynszu nie zapłaciła.

W dniu (...) syn pozwanej B. M. O. wszedł do sklepu przy ul. (...) w K. w zamiarze nawiązania kontaktu z powódką odnośnie spłaty zaległości czynszowych. Nie zastając powódki syn pozwanej w obecności pracownicy powódki S. B. sporządził podpisany następnie przez S. B. i przez siebie spis rzeczy znajdujących się w lokalu, wśród których znalazły się: 4 metalowe stojaki pod manekiny, 4 metalowe wieszaki niskie, 4 metalowe wieszaki wysokie, 3 metalowe wieszaki średnie, wieszak przenośny na kółkach, 2 metalowe obręcze na przymierzalnię, 5 metalowych żyrandoli potrójnych, 3 stelaże do lampek halogenowe, 9 żarówek halogenowych, 15 żarówek świecowych, 2 uchwyty do lampki (przymierzalnia), 10 lampek okrągłych, 2 ławeczki stylowe, kanapa, grzejnik na prąd, 2 dywaniki do przymierzalni, krzesło składane czerwone, dokumenty, wieszaki, ładowarka do telefonu, 2 ramy wystawowe, video z pilotem i dekodery z pilotem. Następnie tego samego dnia M. O. zmienił też zamki w drzwiach lokalu w ten sposób uniemożliwiając powódce J. S. dostęp do lokalu. Sąd Okręgowy ustalił, że zatrzymany przez pozwaną towar wskutek niewłaściwego składowania utracił swą pierwotną wartość – gdyby powódka odebrała towar po kilku miesiącach utrata jego wartości wynosiłaby około 40% , zaś wartość udostępnionego przez pozwaną towaru w następnym sezonie wynosiłaby 15.740,56 zł.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy stwierdził, że pozwana B. O. przy pomocy swego syna M. O. bezprawnie, niezgodnie z treścią obowiązującej strony umowy z dnia 1 lipca 1999 r. zajęła przedmiotowy w sprawie sklep wraz ze znajdującym się w nim towarem i nie dysponowała przewidzianym treścią art. 670 k.c. prawem do zajęcia towaru ze sklepu powódki po upływie obowiązywania umowy najmu. Wobec tego, powództwo podlegało uwzględnieniu w części

stanowiącej równowartość utraconego przez powódkę towaru tj. w wysokości 36.457,56 zł z ustawowymi odsetkami od 6 marca 2002 r., natomiast podlegało oddaleniu w pozostałej części jako nieudowodnione. W szczególności, oddalając żądanie powódki zasądzenia od pozwanej kwoty 24.670 zł tytułem utraconego przez nią wyposażenia sklepu Sąd Okręgowy stwierdził, że pozwana B. O. pismem z dnia 23 lipca 2001 r. wzywała powódkę do odbioru wyposażenia sklepu, ale powódka nie odebrała własnych rzeczy znajdujących się w sklepie.

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2006 r., sygn. akt I ACa 661/06, Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację powódki J. S. i pozwanej B. O. od wyżej opisanego wyroku Sądu I instancji.

Z kolei w ostatecznie sprecyzowanym pozwie skierowanym przeciwko pozwanej B. O., wniesionym do Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie do sprawy o sygn. akt I C 376/09/S, powódka J. S. domagała się zasądzenia od pozwanej na jej rzecz kwoty 28.270 zł stanowiącej odszkodowanie za rzeczy zabrane przez pozwaną oraz kwoty 36.500 zł stanowiącej wynagrodzenie za korzystanie przez pozwaną z rzeczy powódki. Wyrokiem z dnia 13 lutego 2012 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie Wydział I Cywilny odrzucił pozew w zakresie żądania zasądzenia kwoty 28.700 zł, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 27 grudnia 2000 r. w sklepie przy ul. (...) w K. znajdowały się 4 metalowe stojaki pod manekiny, 4 metalowe wieszaki niskie, 4 metalowe wieszaki wysokie, 3 metalowe wieszaki średnie, wieszak przenośny na kółkach, 2 metalowe obręcze na przymierzalnię, 5 metalowych żyrandoli potrójnych, 3 stelaże do lampek halogenowe, 9 żarówek halogenowych, 15 żarówek świecowych, 2 uchwyty do lampki (przymierzalnia), 10 lampek okrągłych, 2 ławeczki stylowe, kanapa, grzejnik na prąd, 2 dywaniki do przymierzalni, krzesło składane czerwone, dokumenty, wieszaki, ładowarka do telefonu, 2 ramy wystawowe, video z pilotem i dekodery z pilotem. W 2001 r. pozwana wzywała powódkę do zabrania rzeczy, jednakże powódka nie odebrała ich. Pismami z dnia 17 lipca 2008 r. i 12 listopada 2008 r. powódka wezwała pozwaną do wydania następujących rzeczy ruchomych stanowiących wyposażenie ww. sklepu, w terminie do 7 dni od otrzymania pisma: kanapy oszacowanej przez powódkę na kwotę 2000 zł, 6 sztuk żyrandoli oszacowanych przez powódkę na kwotę 900 zł, wieszaków metalowych giętych oszacowanych przez powódkę na kwotę 15.000 zł, przymierzalni o podanej przez powódkę wartości 1.050 zł, instalacji alarmowej o podanej przez powódkę wartości 1.000 zł, manekinów o podanej przez powódkę wartości 1.410 zł, lusterek o podanej przez powódkę wartości 200 zł, wieszaka na reklamę o podanej przez powódkę wartości 500 zł, żelazka o podanej przez powódkę wartości 150 zł, grzejnika elektrycznego o podanej przez powódkę wartości 280 zł, oraz żarówek, dywaników i sprzętu oświetleniowego. Od 2003 r. lokal położony przy ul. (...) w K., na podstawie umowy zawartej z pozwaną, zajmował S. G., który prowadził tam sklep z telefonami komórkowymi, przy czym nie korzystał on z rzeczy znajdujących się w lokalu, a to m.in. z wieszaków, reflektorów halogenów, obręczy z przymierzalni, konstrukcji z rur stalowych- konstrukcje metalowe oraz halogeny umieścił na strychu, z kolei pozostałe przedmioty, w tym wieszaki oraz znajdujące się w piwnicy statek biurko i kilka zardzewiałych narzędzi wyrzucił.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy podkreślił, że o braku podstaw do zasądzenia kwoty 28.270 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2000 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu równowartości zabranego powódce wyposażenia przesądził stan powagi rzeczy osądzonej – tożsame roszczenie stanowiło już bowiem przedmiot rozpoznania Sądu Okręgowego w Krakowie w sprawie o sygn. akt I C 1311/01. Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, iż powódka nie zdołała udowodnić, że z rzeczy, w jakie wyposażyla sklep przy ul. (...) w K. po zakończeniu stosunku najmu wiążącego ją z pozwaną, w objętym żądaniem pozwu okresie korzystała pozwana czy kolejny wynajmujący S. G., ale też że rzeczy te w całym spornym czasookresie stanowiły wyposażenie spornego sklepu, ponadto – zdaniem Sądu – obowiązek zapłaty zdezaktualizowała okoliczność, że do czynności odbioru rzeczy będących wyposażeniem sklepu nie doszło również w 2001 r. z przyczyn leżących po stronie powódki, tj. z powodu braku odebrania ich przez powódkę, pomimo wezwania powódki przez pozwaną pismem z 23 lipca 2001 r. do odbioru. Wreszcie – jak wskazał Sąd – wysokość dochodzonego przez powódkę wynagrodzenia za korzystanie z wyposażenia a nie zostało przez nią w żaden sposób wykazane.

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2013 r., sygn. akt II Ca 1735/12, Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy odrzucił apelację powódki od w/w wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 13 lutego 2012 r.

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2007 r. Komornik Sądowy Rewiru IV-go przy Sądzie Rejonowym Katowice – Wschód w Katowicach w postępowaniu toczącym się w sprawie sygn. akt IV KM 748/07 z wniosku wierzyciela (...) Budownictwo E. K. przeciwko dłużnikowi B. O. o egzekucję świadczeń pieniężnych prowadzonych na podstawie tytułu wykonawczego – wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 29 czerwca 2005 r., sygn. akt I C 1311/01 opatrzonego w klauzulę wykonalności – w/w postępowanie umorzył wobec zapłaty w całości należności przez dłużnika.

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2007 r. Komornik Sądowy Rewiru IV-go przy Sądzie Rejonowym Katowice – Wschód w Katowicach w postępowaniu toczącym się w sprawie sygn. akt IV KMS 250/07 z wniosku wierzyciela – Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział I Cywilny – Księga Należności przeciwko dłużnikowi B. O. o egzekucję świadczeń pieniężnych prowadzonych na podstawie tytułu wykonawczego – wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 29 czerwca 2005 r., sygn. akt I C 1311/01 opatrzonego w klauzulę wykonalności – w/w postępowanie umorzył wobec zapłaty w całości należności przez dłużnika.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o niezakwestionowane dokumenty zawarte w aktach ww. spraw sądowych, jak też złożone do akt niniejszej sprawy kopie orzeczeń sądów i postanowień komornika. Sąd wskazał, że wiarygodność tych dokumentów nie budziła wątpliwości, podobnie jak treść, rozpatrywana w kontekście całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Natomiast wobec uznania, że okoliczności sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione, Sąd pominął pozostałe wnioski dowodowe stron, w tym dowód z przesłuchania stron, a to z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo powódki na rozprawie.

W swych rozważaniach sąd szeroko omówił podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej ustanowione w przepisach prawa cywilnego i stwierdził, że powódka nie wykazała zarówno faktu poniesienia szkody, jak też jej wysokości oraz zaistnienia związku przyczynowego między ewentualną szkodą a działaniem pozwanych. W szczególności powódka nie zaoferowała żadnego dowodu na poparcie swoich stwierdzeń, a wezwana do osobistego stawiennictwa na rozprawie w celu przesłuchania, nie stawiała się. Sąd Okręgowy wskazał na brak podstaw do przyjęcia, że powódka po dniu 1 stycznia 2001 r., w którym miała wygasnąć łącząca strony umowa najmu lokalu, kontynuowałaby w tym lokalu działalność gospodarczą, skoro przez ostatnie trzy miesiące najmu w ogóle nie uiszczała czynszu. Powódka nie wykazała także, aby na trzy przed wygaśnięciem najmu, kiedy to pozwani uniemożliwili jej dostęp do lokalu, miała przygotowane jakiegokolwiek alternatywne rozwiązanie na wypadek nieprzedłużenia umowy. Co więcej, w swych pismach procesowych powódka wskazywała, że nie posiadała środków finansowych na dalsze prowadzenie działalności gospodarczej, a zatem jej twierdzenia, że w okresie od 27 grudnia 2000 r. do 1 stycznia 2001 r. środki umożliwiające rozpoczęcie działalności w innym miejscu zdołałaby zgromadzić. Sąd Okręgowy podniósł też, że szkoda w postaci utraconych korzyści ma charakter hipotetyczny, a powódka nie dowiodła, że takie dochody i w jakiej wysokości mogłaby osiągać, odwołując się tylko do statystycznej wysokości średnich dochodów rocznych w latach 2001-2007.

Niezależnie od powyższego sąd I instancji uznał za zasadny podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia. W szczególności wskazał, że dochodzone roszczenie jest związane z prowadzoną przez powódkę działalnością gospodarczą, stąd ulega przedawnieniu w terminie trzyletnim (art. 118 k.c.), a pozew został wniesiony w dniu 5 grudnia 2012 r., a zatem po upływie terminu przedawnienia.

Powyższy wyrok powódka zaskarżyła w całości wnosząc o jego zmianę i uwzględnienie powództwa ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła naruszenie prawa materialnego, a to art. 481 k.c. poprzez błędną jego wykładnię, naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 232 k.p.c. poprzez zaniechanie wyjaśnienia wszystkich okoliczności zgodnie z prawdą obiektywną oraz wadliwość podstawy faktycznej będąca wynikiem naruszenia przepisów postępowania, a to art. 227 k.p.c. i art. 233 k.p.c. poprzez wydanie wyroku bez rozważenia w sposób bezstronny i wszechstronny twierdzeń przedstawionych w pozwie.

Pozwani wnieśli odpowiedzi na apelację, domagając się oddalenia apelacji i zasądzenia kosztów postępowania apelacyjnego, przy czym pozwany M. O., który dopiero na tym etapie postępowania podjął obronę, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Powódka nie podejmuje żadnej polemiki z podniesionym przez pozwanych zarzutem przedawnienia roszczenia. Trafnie sąd I instancji wskazuje, że roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie, skoro dotyczy utraty dochodów, jakie powódka spodziewała się osiągnąć z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, a wywodzone jest z faktu uniemożliwienia powódce prowadzenia sklepu w lokalu wynajmowanym przez nią od pozwanych na cztery dni przed wygaśnięciem umowy oraz z zatrzymania w tym sklepie przedmiotów tam się znajdujących, jest związane z działalnością gospodarczą powódki, a w konsekwencji jego przedawnienie następuje w trzyletnim terminie określonym przez art. 118 k.c. Skoro powódka dochodziła naprawienia szkody polegającej na utracie dochodów w latach 2001 – 2007, to bieg przedawnienia rozpoczynał się w odniesieniu do kwoty tych dochodów za każdy kolejny rok najpóźniej z upływem tego roku. Zatem w dacie wniesienia pozwu roszczenia dochodzone w niniejszej sprawie były przedawnione w całości. Okoliczność, że pozwany M. O. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dopiero w odpowiedzi na apelację, nie stoi na przeszkodzie jego uwzględnieniu, gdyż zarzut taki może być podniesiony na każdym etapie postępowania. Już ta okoliczność stanowi wystarczającą przesłankę oddalenia apelacji.

Także zarzuty podniesione w apelacji są bezzasadne.

Zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 481 k.c., nie pozostaje w jakimkolwiek związku z przedmiotem sprawy i podstawami orzeczenia sądu I instancji. Przepis ten nie był przez sąd stosowany, jak też nie była dokonywana jego wykładnia, a powódka uzasadniając zarzuty apelacji w ogóle nie rozwija tej kwestii.

Także zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego są oczywiście bezzasadne. Sformułowanie tych zarzutów nie zawiera żadnej polemiki z ustaleniami i rozważaniami sądu I instancji, zaś ich uzasadnienie dotyczy kwestii, których związek z samymi zarzutami, jak też w podstawa orzeczenia sądu nie został w żaden sposób wyjaśniony przez autorkę tych rozważań. W szczególności powódka nie kwestionuje żadnego z faktów stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, nie polemizuje z oceną żadnego z dowodów, które stały się podstawą ustaleń sądu, nie wskazuje na żadne konkretne okoliczności, które je zdaniem byłyby istotne dla rozstrzygnięcia, a na które, pomimo jej wniosków dowodowych, sąd nie dopuścił dowodu. Powódka nie podejmuje też polemiki z rozważaniami zawartymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W konsekwencji wystarczającym jest stwierdzenie, że ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji są trafne, znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne, a także w pełni podziela argumentację przedstawioną przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Z tych przyczyn apelacja, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając na rzecz pozwanych koszty zastępstwa adwokackiego przed sądem II instancji, ustalone stosownie do przepisów § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Różnicując wysokość kwot zasądzonych na rzecz każdego z pozwanych Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że pozwana B. O. była zastępowana przez tego samego adwokata już przed sądem I instancji, natomiast pozwany M. O. po raz pierwszy skorzystał z pomocy adwokackiej w postępowaniu apelacyjnym.